

במדינה

(המשך מעמוד 48)

מתוך יומני ישראל. אמנון נדב מקור ישראל מסר אותה ליוסי ביילין, וביילין נתן אותה לי. לכל השאר אני אחראי בלעדית.

אורית: האם ביקש אותך יוסי ביילין לעשות שימוש כלשהו בציטטה?
פוגל: לא. את המיכתבים כתבתי על דעת עצמי.

אורית: מדוע, אם כן, העביר לך את הציטטה?

פוגל: בלי שום סיבה. הוא שלף לי פתק מהכיס עם הציטוט ואמר לי: קת. תקרא את זה וכו'...

„אחרי הפגישה עם פוגל עיינתי במסקנות הדו"ח שלך על הפרשה, ונדהמתי לקרוא כי בעדותו לפניך אמר מר פוגל דברים הפוכים מאלה שהשמיע באוזני. דהיינו: לא מביילין קיבל את הציטוט המפורסם. בשידור חזר פוגל על הגרסה שהשמיע בפניך, וטען — למרות הפצרות חוזרות של ירון לונדון שקיבל ממני את תמצית הראיון המקדים — כי לא היו דברים מעולם, ביילין אינו האיש שמסר לו את הפתק.”

הונאת הציבור. ממשיכה אורית שוחט במיכתבה לארי אנקוריון: „אחרי השידור התקשרתי בחמת זעם מביתי ל-אולפן עלי כותרת ושאלתי את פוגל מדוע שינה את גירסתו. פוגל טען כי מעולם לא אמר לי את הדברים שאני מייחסת

י"ר הקואליציה סידר חוזה שמן למלונאי

חבר המיפלגה, ובכנסת מתחוללת סערה

כנסת ללא הייליטון

תחקירנית שוחט

„נתתי יד להונאת הציבור!”

לו ואין הוא מבין מדוע אני מכנה אותו בתואר „שקרן”.

ברצוני להדגיש כי לא היתה לי כל נגיעה לנושא עד לפגישתי עם פוגל. יותר מזה, בשיחה שנערכה בינינו הרשים אותי האיש כדובר אמת, שעיררלעזאזל תמים ואימפולסיבי שפעל מתוך רגשות כנים.

„המסתירה בין עדותו במוסד לביקורת לבין מה שסיפר לי, הסקתי לתומי כי נמלך בדעתו והחליט להוריד מעל עצמו את האחריות הבלעדית ולהתחלק בנטל עם מי שהיה שותפו לפשע בתוך המיפלגה. בשידור שינה את גירסתו בשלישית, ושוב הכחיש כי קיבל את הציטוט מביילין. סיבותיו שמורות עימו.”

„אני שוחט דברים אלה בפניך באחריות מלאה ומודיעה בזאת כי אין שום מניע להתערבותי בפרשה מלבד התחושה הקשה שהולכתי שולל, וגם נתתי את ידי להונאת ציבור צופי הטלוויזיה על-ידי מתן במה לאדם, שבלשון המעטה ניתן לומר עליו כי הוא בו לאמת.”

קשה להניח שמיכתבה של אורית שוחט ישכנע את אנקוריון לפתוח את הפרשה. מחדש במוסד לביקורת. אבל הפרשה, שזכתה בכינוי „פרסגייט” טרם נקברה. גיבה לניר, כתבת דבר, שהתחילה לחקור את המסתור מאחרי המיכתבים המפורקים אחרי הפירסום הראשוני אודותם בהעולם הזה, נטלה על עצמה משימה להוסיף ולחקור, לגלות מיכתבים מפוברקים נוספים לטובת פרס שפורסמו במדורי המיכתבים למערכת בעיתונים, ולא להניח לפרשה עד שתחשף כל האמת מאחריה.

600 לירות ללילה, יותר מכפול מהמחיר שהיה בהילטון.

כאשר הגיעה לאוזניו של קורפו הידיעה על הלובי שמכין בן-מאיר, הוא נבהל. „אנחנו לא עשינו הסכם רק עם שיף”, טען קורפו באוזני העולם הזה, „אחרי-כך חתמנו גם הסכם עם מלון המרכז ועם הוילינגד. חוץ מזה, מי שירצה יוכל להמשיך להתגורר ברם.”

מלון המרכז הוא מלון השייך לח"כ מנחם פרוש מאגודת-ישראל. למרות שהוא נושא ארבעה כוכבים, זהו מלון פשוט ודל, ללא השירותים שמעניק הילטון, ומלון השומר על כשרות אדוקה. מעטים הם חברי-הכנסת המוכנים להתגורר במלון

מוחה בן-מאיר

רק הילטון טוב

זה. מלון הוילינגד נמצא מחוץ לעיר, ואין הוא נחשב כבר למלון ישן ובלוי, ואין להניח כי חברי-הכנסת יסכימו להתגורר בו. לגבי מלון רם הראו כבר את יחסם אליו, כאשר לא ניצלו במושב הקודם את התזמנות להתגורר בו.

אפשר לסתום את פיותיהם של חברי הכנסת, כפי שעושה היושבי-ראש יצחק שמיר (ראה מדור חשקיף). אפשר, ברוב קואליציוני, להעביר חוקים דרקוניים, או להסיר הצעות-החלטה צודקות. אולם לפי גזע בנחיות האישית של חברי-הכנסת, זה כימעט בלתי-אפשרי.

העובדה שהיים קורפו רצה לתת מתנה לידידו-למיפלגה, חיים שיף, על חשבונם של חברי-הכנסת, תגרום שערורייה, ומתנגדי ההסדר החדש יבואו גם משורות הי קואליציה וגם משורות האופוזיציה.

היתה סיבה נוספת להילטון לרצות ולנתק מגע עם חברי-הכנסת, מלבד משי בר המיוזנון. להילטון נודע כי הכנסת מנהלת משאומתן עם רשת-מלונות של חיים שיף, מלון דיפלומט ומלון הנשיא בירושלים, וכי הכנסת מוכנה לשלם למלון גות שיף, שהם פחות טובים מאשר הילטון, סכום גדול יותר.

ואכן, השמועות שהגיעו להילטון היו נכונות. ח"כ חיים קורפו, יושבי-ראש הנהלת הקואליציה ואיש חרות ותיק, התחיל לנהל משאומתן, בשם הכנסת, עם חיים שיף, גם הוא איש חרות ותיק. שיף התחיל לאחזונה להראות סימנים מחו"דשים של התעניינות פוליטית. הוא נבחר למרכז חרות, היה מעורב בפרשת בחירתו של ח"כ יורם ארידור לתפקיד יושבי-ראש הנהלה, ואף פירסם מודעת-ברכה לארי-דור אחרי שנבחר.

קורפו החליט כי צריך לעזור לחבר המישפחה הלוחמת, אפילו אם זה על חשבון השירותים שיקבלו חברי-הכנסת במלון גות. לקורפו עצמו זה לא היה משנה, מפני שהוא תושב ירושלים.

כשנודע לכמה חברי-הכנסת כי הסדר הילטון בוטל, וכי תחת זאת הם יאלצו להתגורר בדיפלומט או בהנשיא, הם הקרימו שערורייה. ראש הצועקים חמס היה איש-קואליציה אחר, יהודה בן-מאיר מ"המפדל". בן-מאיר התקשר לבתייהם של חברי-הכנסת רבים, וניסה להקים לובי נגד קנוניית קורפו-שיף, שנעשתה על גבם של חברי-הכנסת. עיקר הזעם התעורר כאשר התברר כי החוזה עם שיף הוא במחיר

מפדר קורפו

טובות לחברים

את ההנאות הגדולות של רבים מחברי-הכנסת, מעצם מעמדם, היה מלון הילטון הירושלמי: בכל יום שני ושלישי אפשר היה לראות בשעות הערב בקבוצות שלמות של חברי-הכנסת המשוטטים בלובי המפואר של המלון. לעיתים אפשר היה למצוא חברי-הכנסת הנכנס גם לבאר. חברי-הכנסת לא שילמו במלון הילטון. גיבורות הכנסת הגיעה להסכם עם הנהלת המלון, שלפיו היו חברי-הכנסת רשאים לחתום על החשבון, בימים שבהם יושבת הכנסת, והנהלת המלון היתה מעבירה את החשבון ישירות לגיבורות הכנסת. המחיר המיוחד שנקבע בין הכנסת לבין הילטון היה בסך 250 לירות ללילה. לאורח מן השורה עולה חדר בהילטון כ-1650 לירות ללילה. עבור ארוחת-הבוקר (לפחות מאה ל"י) וכל השאר היה הח"כ משלם מכיסו. היו חברי-הכנסת שכעסו על הסידור, ושסברו כי אין זה מן הראוי שחברי-הכנסת יתגוררו במלון-פאר, ואין זה משנה כמה עולה הדבר. אולם לעומת זאת טענו אחרים שהילטון אינו עושה טובה ל-כנסת — כי הח"כים מילאו חדרים ש-אחרת היו נשארים ריקים. כאשר היו אורחים מן המניין ממלאים את כל חדרי המלון, פשוט נשארו הח"כים בלי דור. הדבר קרה בכל פעם בשיא העונה — והמלון סירב לקבל מן הח"כים הזמנות לחדרים מראש, אלא לשבוע אחד בלבד. משום כך העדיפו ח"כים רבים לוותר על הכבוד ולשכור חדרים בבתי פרטיים — והכנסת שילמה במישרין את שכר-הדירה, באותו סכום כמו להילטון.

בעבר היתה הכנסת משלמת לח"כים דמי-אש"ל, ואלה היו צריכים לשלם בעצמם עבור הדירה, הסידור החדש, שהונהג בכנסת הקודמת, נועד לפשט את התהליך. במקביל להסדר עם הילטון, היה לכנסת הסדר דומה עם מלונות נוספים בירושלים — רם והוילינגד — שאין להשוותם להילטון. גם שם יכלו חברי-הכנסת להתגורר, אולם רק מעטים ניצלו הזדמנות זו.

לעזור לחבר

המישפחה הלוחמת

ראה כי החל במושב החדש, שנפרח בשבוע הבא, יצטרך כל אחד מחברי הכנסת, שירצה להתגורר בהילטון, לשלם את מלוא המחיר. הנהלת המלון החליטה כי אין היא רוצה עוד בחברי-הכנסת. קודם לכן חיזר מלון הילטון אחר חברי הכנסת. המלון, שהפעיל גם את מיוזנון הכנסת, רצה להיות מזוהה בתודעת התיירות הבינלאומית כמי שמשרת את חברי הפרלמנט הישראלי. אולם הרומן בין הילטון ומיוזנון, שהופעל על-ידי הילטון, לבין הכנסת הסתיים בריב. את מקומו של הילטון במיוזנון הכנסת תפסו מפעילי המיוזנון של מלון וייצמן ברחובות.